EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 16.11.2020
COM(2020) 715 final

ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

o provádění a správě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/14/ES ze dne 8. května 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se emisí hluku zařízení, která jsou určena k použití ve venkovním prostoru, do okolního prostředí

{SWD(2020) 266 final} - {SWD(2020) 267 final}

ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

o provádění a správě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/14/ES ze dne 8. května 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se emisí hluku zařízení, která jsou určena k použití ve venkovním prostoru, do okolního prostředí

1. Úvod

Směrnice 2000/14/ES o emisích hluku ve venkovním prostoru[1] (dále jen „směrnice“) byla přijata dne 8. května 2000 a vstoupila v platnost dne 3. ledna 2002. Právní rámec EU týkající se emisí hluku z venkovních zařízení byl zaveden sloučením sedmi směrnic týkajících se konkrétních výrobků a dvou směrnic o zkušebních postupech[2].

Článek 20 směrnice požaduje, aby Komise předložila Evropskému parlamentu a Radě zprávu o svých zkušenostech s prováděním a správou této směrnice. Po všech nezbytných konzultacích, zejména s výborem zřízeným podle článku 18 směrnice, je Komise povinna předložit své závěry a v případě potřeby návrhy na jakoukoliv změnu této směrnice.

Na tomto základě Komise provedla hodnocení směrnice během doby jejího fungování. V rámci hodnocení byly posouzeny výsledky směrnice na základě její účinnosti při plnění jejích cílů, její efektivita (s důrazem na zkoumání regulačních nákladů a přínosů, včetně těch administrativních) a možností zjednodušení, její soudržnosti s jinými právními předpisy EU, jejího významu z hlediska potřeb zúčastněných stran a její přidané hodnoty EU.

---

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/14/ES ze dne 8. května 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se emisí hluku zařízení, která jsou určena k použití ve venkovním prostoru, do okolního prostředí (Úř. věst. L 162, 3.7.2000, s. 1), ve znění směrnice 2005/88/ES (Úř. věst. L 344, 27.12.2005, s. 44), nařízení (ES) č. 219/2009 (Úř. věst. L 87, 31.3.2009, s. 109), a nařízení (EU) 2019/1243 (Úř. věst. L 198, 25.7.2019); ve znění opravy (Úř. věst. L 165, 17.6.2006, s. 35 (2005/88/ES)). Původní znění: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=celex:32005L0088, konsolidované znění: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:02000L0014-20190726. Odvětvová internetová stránka Komise o emisích hluku z venkovních zařízení: https://ec.europa.eu/growth/sectors/mechanical-engineering/noise-emissions_en.

[2] Směrnice Rady 79/113/EHS ze dne 19. prosince 1978 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se stanovení emise hluku stavebních strojů a zařízení (Úř. věst. L 33, 8.2.1979, s. 15);
Směrnice Rady 84/532/EHS ze dne 17. září 1984 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se společných opatření pro stavební stroje a zařízení (Úř. věst. L 300, 19.11.1984, s. 111);
směrnice Rady 84/533/EHS ze dne 17. září 1984 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se přípustné hladiny akustického výkonu kompresorů (Úř. věst. L 300, 19.11.1984, s. 123);
směrnice Rady 84/534/EHS ze dne 17. září 1984 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se přípustné hladiny akustického výkonu věžových jeřábů (Úř. věst. L 300, 19.11.1984, s. 130);
směrnice Rady 84/535/EHS ze dne 17. září 1984 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se přípustné hladiny akustického výkonu svařovacích generátorů (Úř.°věst. L 300, 19.11.1984, s. 142);
směrnice Rady 84/536/EHS ze dne 17. září 1984 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se přípustné hladiny akustického výkonu elektrických zdrojových soustrojí (Úř. věst. L 300, 19.11.1984, s. 149);
směrnice Rady 84/537/EHS ze dne 17. září 1984 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se přípustné hladiny akustického výkonu mechanizovaných ručních bouracích a sbíjecích kladiv (Úř. věst. L 300, 19.11.1984, s. 156);
směrnice Rady 84/538/EHS ze dne 17. září 1984 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se přípustné hladiny akustického výkonu sekaček na trávu (Úř. věst. L 300, 19.11.1984, s. 171);
směrnice Rady 86/662/EHS ze dne 22. prosince 1986 o omezování hluku vyzařovaného hydraulickými rýpadly, lanovými rýpadly, dozery, nakladači a rýpadly-nakladači (Úř. věst. L 384, 31.12.1986, s. 1).

K vypracovávání hodnocení byly použity různé zdroje údajů, proběhly konzultace s různými členskými státy a zúčastněnými stranami v příslušných pracovních skupinách a bylo provedeno několik studií, jejichž cílem bylo shromáždění aktualizovaných informací o výkonnosti zařízení v oblasti působnosti této směrnice a přezkoumání potřeby a možnosti její revize:

- „*Study on the experience in the implementation and administration of Directive 2000/14/EC relating to the noise emission in the environment by equipment for use outdoors*“ (Studie o zkušenostech s prováděním a správou směrnice 2000/14/ES týkající se emisí hluku zařízení, která jsou určena k použití ve venkovním prostoru, do okolního prostředí) (studie „NOMEVAL“)[3] z roku 2007,
- „*Impact assessment on possible policy options for reviewing the Outdoor Equipment Noise Directive*“(Hodnocení dopadů možných politických variant přezkumu směrnice o hluku z venkovních zařízení) (studie „ARCADIS“)[4] z roku 2009,
- „*Study on the merger of the Directive on noise from outdoor equipment, 2000/14/EC, with the Machinery Directive, 2006/42/EC* (studie o sloučení směrnice o hluku z venkovních zařízení, 2000/14/ES, se směrnicí o strojních zařízeních, 2006/42/ES) („studie CEPS“)[5] z roku 2013,
- „*Study on the suitability of the current scope and limit values of Directive 2000/14/EC relating to the noise emission in the environment by equipment for use outdoors*“ (studie o vhodnosti současné oblasti působnosti a mezních hodnot směrnice 2000/14/ES týkající se emisí hluku zařízení, která jsou určena k použití ve venkovním prostoru, do okolního prostředí) (studie „ODELIA“)[6] z let 2015–2016,
- „*Supporting study for an evaluation*[7] *and impact assessment*[8] *of Directive 2000/14/EC on noise emission by outdoor equipment*“ (podpůrná studie pro hodnocení a posouzení dopadů směrnice 2000/14/ES o emisích hluku venkovních zařízení) („studie VVA“) z let 2017–2018.

Výsledky hodnocení jsou vypracovány ve zvláštním pracovním dokumentu útvarů Komise („SWD“), který je připojen k této zprávě.

2. Cíl směrnice a její hlavní ustanovení

[3] http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/1639/attachments/1/translations/en/renditions/pdf.

[4] https://ec.europa.eu/docsroom/documents/1635/attachments/1/translations/en/renditions/pdf.

[5] http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/4985/attachments/1/translations/.

[6] http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/18281/attachments/1/translations/.

[7] https://publications.europa.eu/en/web/eu-law-and-publications/publication-detail/-/publication/90f4d795-e192-11e8-b690-01aa75ed71a1.

[8] https://publications.europa.eu/en/web/eu-law-and-publications/publication-detail/-/publication/69de2e48-e17d-11e8-b690-01aa75ed71a1.

Směrnice stanoví právní rámec pro harmonizaci pravidel a postupů týkajících se emisí hluku zařízení, která jsou určena k použití ve venkovním prostoru a uváděna na trh EU, do okolního prostředí. Jejím cílem je ochrana lidského zdraví a spokojenosti občanů a ochrana životního prostředí snížením emisí hluku ze zařízení určených k použití ve venkovním prostoru. Dále má přispět k hladkému fungování vnitřního trhu harmonizací požadavků na venkovní zařízení s ohledem na emise hluku, aby se tak zabránilo překážkám volnému pohybu takových zařízení.

Mezi hlavní cíle směrnice patří:

- zajištění volného pohybu venkovních zařízení v oblasti působnosti této směrnice v rámci vnitřního trhu EU,
- snižování přípustných hladin hluku těchto zařízení s cílem chránit zdraví a spokojenost občanů, ale i životní prostředí,
- poskytování informací o emisích hluku těchto zařízení veřejnosti, což podpoří používání tišších zařízení a zlepší rozhodování spotřebitelů.

Směrnice stanoví podrobné metody měření hluku a zkušební postupy (s odkazem na evropské a mezinárodní normy), harmonizované mezní hodnoty hluku pro daný seznam zařízení, postupy posuzování shody a požadavky týkající se označování.

Směrnice se vztahuje na 57 typů zařízení používaných ve venkovním prostoru, které jsou vymezeny v příloze I, přičemž pro 22 z nich stanoví mezní hodnoty hluku (článek 12) a dále udává povinnost uvádět hodnoty hluku u všech typů zařízení (článek 13). Tato zařízení lze rozdělit do osmi kategorií:

I. Čisticí zařízení

II. Stavební zařízení

III. Zahradnická zařízení

IV. Nakládací a zvedací zařízení

V. Elektrická zdrojová soustrojí a chladicí zařízení

VI. Čerpací a odsávací zařízení

VII. Sněžně skútry a stroje na úpravu sněhu

VIII. Zařízení pro sběr, zpracování a recyklaci odpadu

Směrnice se vztahuje na zařízení používaná profesionálními i soukromými uživateli. Zařízení spadající do kategorií čisticích, stavebních, nakládacích a zvedacích zařízení, elektrických zdrojových soustrojí a chladicích zařízení a zařízení pro sběr, zpracování a recyklaci odpadu používají převážně profesionální uživatelé. Zařízení spadající do kategorií zahradnických zařízení, čerpacích a odsávacích zařízení používají jak profesionální, tak soukromí uživatelé. Profesionální uživatelé obvykle používají větší a dražší zařízení.

3. Provedení ve vnitrostátním právu a uplatňování

Za účelem dosažení cílů harmonizovala směrnice některé aspekty právních a správních předpisů členských států týkajících se emisí hluku zařízení určených pro použití ve venkovním prostředí. Po přijetí směrnice dne 8. května 2000 tak musela být její ustanovení provedena a uplatněna členskými státy: nezbytné vnitrostátní právní předpisy měly být přijaty do 3. července 2001 a v platnost měly vstoupit od 3. ledna 2002.

Směrnice je plně a důsledně provedena a uplatňována ve všech členských státech. Při provedení právních ustanovení směrnice do vnitrostátních právních předpisů ani při jejím uplatňování nebyly zjištěny žádné závažné problémy. Platí to zejména pro ustanovení o uvádění na trh a souvisejících povinnostech pro výrobce a zplnomocněné zástupce, o úloze a odpovědnosti členských států, o postupech posuzování shody a orgánech, které ho provádějí, a o shromažďování údajů o hluku.

Rozdíly byly naopak zjištěny v oblasti dohledu nad trhem, a to zejména z hlediska činností v jednotlivých členských státech a jejich sledování. Tato situace je většinou způsobena nedostatkem zdrojů přidělených na tuto konkrétní oblast ve srovnání s jinými oblastmi regulovanými podle harmonizačních právních předpisů na vnitřním trhu EU.

Proti žádným členským státům však nebyla zahájena řízení o nesplnění povinnosti. Nebyl použit ani postup pro řešení nesouladu zařízení s předpisy, který je stanoven v článku 9 této směrnice.

Provádění a řízení směrnice podporují dobře zavedené odvětvové pracovní skupiny, do nichž jsou zapojeni zástupci všech příslušných aktérů na úrovni EU: členské státy, oznámené subjekty, normalizátoři a organizace zúčastněných stran z oblasti průmyslu, spotřebitelé, sdružení působící v oblasti ochrany životního prostředí atd.:

- výbor pro směrnici o hluku ve venkovním prostoru zřízený článkem 18 směrnice (dále jen „výbor OND“);
- pracovní skupina výboru pro směrnici o hluku ve venkovním prostoru (dále jen „pracovní skupina OND“), nyní přeměněná na expertní skupinu Komise pro emise hluku ve venkovním prostoru[9],
- skupina pro správní spolupráci orgánů dozoru nad trhem v oblasti směrnice o hluku ve venkovním prostoru (dále jen „skupina OND AdCo“) a
- evropská koordinační skupina oznámených subjektů v oblasti směrnice o hluku ve venkovním prostoru (dále jen „skupina OND NB“ nebo „Noise Body“).

Komise vytvořila a spravuje databázi „Aplikace NOISE“, což je databáze s informacemi ohledně prohlášení ES o shodě zařízení uvedených na trh, jejímž účelem je pomoci výrobcům a dalším příslušným subjektům postupovat v souladu povinnostmi stanovenými v článku 16 směrnice o shromažďování údajů o hluku.

4. Hlavní výsledky hodnocení

[9] expertní skupina Komise pro emise hluku ve venkovním prostoru (E03673): https://ec.europa.eu/transparency/regexpert/index.cfm?do=groupDetail.groupDetail&groupID=3673.

Tato zpráva odráží hlavní zjištění vzešlá z hodnocení směrnice 2000/14/ES o hluku ve venkovním prostoru. Podrobné znění hodnocení je uvedeno v pracovním dokumentu útvarů Komise („SWD“), který je připojen k této zprávě.

4.1. Účinnost směrnice

Pokud jde o účinnost směrnice ve smyslu splnění jejích cílů, zejména snížení úrovní emisí hluku venkovních zařízení v oblasti její působnosti, došlo hodnocení k závěru, že tyto úrovně za posledních 20 let klesly. Několik dotčených zařízení však stále překračuje hladinu akustického výkonu považovanou za nebezpečnou pro sluch a celkové zdraví (tato hladina je odhadovaná na 90 dB), což naznačuje, že je zde prostor pro zlepšení.

Na účinnost směrnice mělo vliv také chování spotřebitelů. Aktivní přístup a větší informovanost by mohly vést spotřebitele k tomu, aby upřednostňovali tišší zařízení, což by vyvolalo tlak na stažení jejich hlučnějších verzí těchto zařízení z trhu. Ukázalo se, že právní předpisy samy o sobě nestačí k tomu, aby motivovaly spotřebitele ke koupi méně hlučných zařízení. Neprofesionální kupující a uživatelé zařízení spadajících do oblasti působnosti směrnice stále nemají dostatečné znalosti a povědomí o emisích hluku a pouhé vyznačení hladiny hluku na zařízeních nestačí k motivaci spotřebitelů ke koupi tišších zařízení.

Vzhledem k nízké tržní poptávce po tišších zařízeních by výrobci v případě, že by směrnice neexistovala, směrovali investice do výzkumu a vývoje těch vlastností výrobků, které jsou pro zákazníky atraktivnější (např. výkon, bezpečnost, energetická účinnost). I když by technologický vývoj mohl v každém případě přispět ke snížení emisí hluku (například u elektromotorů), směrnice donutila výrobce investovat prostředky do výzkumu a vývoje speciálních konstrukčních řešení, mechanismů a strategií, které vedou ke snížení emisí hluku venkovních zařízení. To se týká zejména zařízení, pro která platí závazné nejvyšší přípustné hodnoty hluku (článek 12), zatímco u zařízení, pro která platí pouze povinnost vyznačení hladiny hluku (článek 13), směrnice nestačila k tomu, aby přiměla výrobce ve stejné míře vyvíjet méně hlučné výrobky.

Kromě toho měly nepříznivý vliv na plnění cílů směrnice také nedostatky v oblasti dohledu nad trhem, které byly ve většině případů způsobeny nedostatečnými zdroji vyčleněnými na tuto oblast. Přestože směrnice nedosáhla svého plného potenciálu, občané vystavení emisím hluku z venkovních zařízení jsou stále chráněni lépe, než kdyby směrnice neexistovala.

Směrnice zjednodušila stávající právní rámec z hlediska zajištění vnitřního trhu venkovních zařízení tím, že zabránila překážkám pro volný pohyb těchto zařízení. To mělo za následek větší přehlednost a zlepšení činnosti všech zúčastněných stran. Směrnice navíc zabránila vzniku různých předpisů na vnitrostátní úrovni, které by mohly působit jako překážky pro pohyb dotčených zařízení v rámci EU.

4.2. Efektivita směrnice

Z hlediska efektivity při provádění směrnice byly při hodnocení identifikovány různé druhy nákladů a přínosů. Nejzřetelnějšími a nejvýznamnějšími přínosy směrnice jsou přínosy pro lidské zdraví a životní prostředí. Zúčastněné strany vnímají pozitivní dopad zajištění harmonizované regulace v rámci EU a zároveň vyjadřují určité znepokojení nad dopadem

nejvyšších přípustných hodnot hluku, které jsou v rámci EU přísnější než mimo ni, nepociťují však významný dopad na své podnikání v rámci vnitřního nebo zahraničního obchodu.

Jelikož se směrnice vztahuje k mnoha různým typům zařízení a různým verzím stejného typu zařízení, mohly by současná klasifikace a seskupování výrobků na výrobce působit nejasně z hlediska toho, zda se na daný výrobek směrnice vztahuje, či nikoliv.

Postupy posuzování shody, které směrnice předpokládá, přiměřeně řeší různé potřeby výrobců, neexistenci možnosti vnitřní kontroly pro certifikaci („sebehodnocení“) zařízení podle článku 12 však výrobci považují za omezení, zatímco spotřebitelé a orgány dozoru nad trhem ji považují za záruku. Oznámené subjekty, které jsou způsobilé k provádění požadovaných postupů, nejsou v některých zemích zřízeny, což představuje překážku pro výrobce, kteří tak musí hledat potřebné způsobilé subjekty v jiných členských státech.

Za jedny z největších nákladů pro výrobce jsou pokládány náklady na posuzování shody. Tyto náklady jsou vyšší zejména u společností, které musí zvlášť provádět zkoušky jak podle požadavků směrnice, tak podle dalších právních předpisů EU, obvykle podle směrnice o strojních zařízeních. Potřeba zajištění odpovídajících postupů posuzování shody však bezpochyby pramení z nedostatečného dozoru nad trhem, a to jak v odvětví, na které se vztahuje směrnice o hluku ve venkovním prostoru, tak i v jiných odvětvích – jedná se o horizontální otázku, jak bylo uvedeno v „podpůrné studii“ a dalších zdrojích.

Stávající zkušební postupy a metody měření u většiny zařízení, na něž se směrnice vztahuje, nezohledňují technologický vývoj a bylo by je třeba revidovat. Neexistence jasného a jednotného postupu pro určení nejistoty měření ve směrnici může navíc způsobit nesrovnalosti mezi garantovanými hladinami akustického výkonu v závislosti na subjektu, který měření provádí.

Databáze „Aplikace NOISE“ sice není příliš nákladná z hlediska peněžních výdajů, ale přináší značná provozní omezení (jsou evidovány nesprávné nebo neúplné údaje, nejsou jasně definovány různé typy zařízení, chybí technické parametry zařízení na trhu atd.). Většina zúčastněných stran proto považovala tento nástroj za zatěžující a ne zcela spolehlivý, pokud jde o vstupy a výstupy.

Dalším nákladným prvkem směrnice je výzkum a vývoj s odhadovanými ročními náklady přibližně 40 až 120 milionů EUR. Je však třeba poznamenat, že i když je zvýšení nákladů na výzkum a vývoj nepochybně důsledkem směrnice, nemělo by být považováno za čistě negativní prvek, jelikož jde o objektivní přínos z hlediska výkonnějších zařízení.

4.3. Relevantnost směrnice

Pokud jde o relevantnost směrnice, hodnocení potvrdilo, že její původní cíle jsou dnes opodstatněné stejně jako v době jejího prvního návrhu. Zcela relevantní jsou i nadále zejména cíle v podobě zajištění volného pohybu venkovních zařízení, snížení nejvyšších přípustných hladin hluku za účelem ochrany zdraví a spokojenosti občanů, ale i v podobě ochrany životního prostředí a informování veřejnosti o takových emisích hluku. Když směrnice vstoupila v platnost, zaplnila stávající mezeru v oblasti ochrany občanů vystavených emisím hluku z venkovních zařízení provozovaných ostatními soukromými nebo profesionálními uživateli.

Podle informací shromážděných z různých zdrojů během doby platnosti směrnice – včetně provedených studií, konzultací zúčastněných stran a databáze „Aplikace NOISE“ – se odhaduje, že u zařízení, na která se vztahuje článek 12, vedla směrnice ke snížení úrovní emisí hluku vyjádřených v hladině akustického výkonu o 2 až 3 dB[10].

Rostoucí urbanizace a následný nárůst výstavby silničních a stavebních infrastruktur vedly během dvaceti let od zavedení směrnice k využívání většího množství venkovních zařízení, a tím i k větším emisím hluku. Zejména u spotřebních zařízení došlo ke značnému nárůstu jejich počtu, a to díky levným výrobkům dostupným na internetu a v supermarketech.

Toto zvýšení počtu zařízení na trhu a v provozu mělo nepříznivý dopad na žádoucí účinek směrnice, kterým je snižování emisí hluku. Znovu tak vznikla potřeba vytvořit tlak na výrobce, aby vyráběli méně hlučná zařízení. Takový tlak může mít dva zdroje: trh nebo právní předpisy. Když na trhu neexistuje poptávka po tišších zařízeních, je na zákonodárci, aby za účelem ochrany zdraví a dobrých životních podmínek občanů stanovil nejvyšší přípustné hodnoty emisí hluku pro venkovní zařízení.

V rámci tohoto odvětví se směrnice sice zabývala potřebou harmonizace a právní jistoty napříč EU, z hlediska mezinárodního obchodu však směrnice a z ní plynoucí přísnější nejvyšší přípustné hodnoty hluku nepřinesly významné výhody a ani nijak nepomohly k dosažení souladu se zahraničními právními předpisy. Téměř nikdo ze zúčastněných stran by se však nepřiklonil ke zrušení směrnice vzhledem k možnému riziku vzniku většího množství vnitrostátních norem.

Aspektem, který některé zúčastněné strany považovaly za ne zcela odpovídající současným potřebám tohoto odvětví, je nutnost posuzování shody třetí stranou. Zúčastněné strany tvrdí, že v době, kdy směrnice vstoupila v platnost, společnosti postrádaly určité znalosti potřebné k měření emisí hluku, a proto bylo posuzování shody svěřováno oznámeným subjektům. V dnešní době mají mnozí výrobci potřebné znalosti k tomu, aby mohli provádět měření sami, a mohou tak namísto posouzení shody třetí stranou spoléhat na sebehodnocení.

4.4. Soudržnost směrnice

Pokud jde o soudržnost a doplňkovost směrnice s ostatními právními předpisy EU, byly zjištěny určité problémy pro výrobce, které vyplývají z odlišných požadavků ostatních legislativních aktů vztahujících se na stejná strojní zařízení. Rozdíly mezi požadavky směrnice 2006/42/ES o strojních zařízeních a požadavky této směrnice mají za následek, že některá zařízení musí být zkoušena dvakrát. Dále je obtížné docílit souladu některých zařízení jak s požadavky nařízení o nesilničních pojízdných strojích (EU) 2016/1628 ohledně emisí, tak s požadavky této směrnice. Nedostatečná míra nejistoty měření ve směrnici má za následek variabilitu garantovaných úrovní akustického výkonu v závislosti na subjektu, který měření provádí.

[10] „Decibel“ (dB) je měrná jednotka, která vyjadřuje logaritmický poměr (v podobě dekadického logaritmu) dvou fyzikálních veličin stejných rozměrů, v tomto případě akustických výkonů. Jelikož je decibelová stupnice logaritmická a nikoliv lineární, snížení hladiny akustického výkonu o 1 dB odpovídá snížení emisí hluku o přibližně 21 % a snížení o 3 dB odpovídá snížení emisí hluku o přibližně 50 %.

Hodnocení nicméně uznalo, že směrnice je soudržnou součástí širší ucelené sítě právních předpisů týkajících se hluku ve venkovním prostředí v EU.

Některé členské státy směrnici podporují dobrovolnými vnitrostátními pobídkovými programy, jejichž cílem je zvýšit informovanost o úrovni hluku a vyzdvihnout hodnotu výroby a nákupu tišších zařízení.

Pokud jde o vnější soudržnost a doplňkovost směrnice s vnitrostátními nebo mezinárodními právními předpisy třetích zemí, nebyly zjištěny žádné větší obtíže s ohledem na vztah mezi směrnicí o hluku ve venkovním prostoru a právními předpisy zemí mimo EU.

4.5. *Přidaná hodnota směrnice ze zapojení Unie*

Pokud jde o přidanou hodnotu směrnice ze zapojení Unie a o výsledky dosažené v souvislosti se strategickými cíli, směrnice i přes svá omezení dosáhla řady klíčových výsledků, kterých by bez ní dosaženo nebylo. Přístup EU tedy představuje i nadále nejvhodnější reakci a cílů stanovených ve směrnici dosáhne s větší pravděpodobností než vnitrostátní přístupy.

Směrnice ve skutečnosti zabránila rozšíření různých vnitrostátních předpisů a existuje názor, že kdyby nebyla zavedena, mohly by vznikat nové vnitrostátní předpisy. Díky požadavkům směrnice se úrovně hluku v posledních dvaceti letech snížily, a to navzdory nedostatečné poptávce po tišších zařízeních na trhu.

I když současné nejvyšší přípustné hodnoty hluku a metody měření nejsou v souladu s aktuálním stavem techniky, směrnice výrobcům ukládá povinnost zohlednit při výzkumu výkonnějších zařízení požadavek směrnice týkající se emisí hluku. Pokud by směrnice neexistovala, nedostatek tržního tlaku ze strany spotřebitelů by pravděpodobně měl za následek to, že by výrobci venkovních zařízení tento aspekt zanedbávali ve prospěch ostatních vlastností zařízení. Ze všech uvedených důvodů nebyla žádná z konzultovaných zúčastněných stran pro zrušení směrnice.

5. Závěry a další postup

S přihlédnutím ke všem výše uvedeným skutečnostem je výsledek hodnocení kladný: celkový závěr je, že směrnice je obecně považována za účinnou, efektivní, relevantní a soudržnou a že má přidanou hodnotu ze zapojení Unie. Směrnice zjednodušila stávající právní rámec, čímž docílila větší přehlednosti pro všechny zúčastněné strany. Směrnice účinně přispěla ke snížení emisí hluku venkovních zařízení a zajistila, aby výrobci investovali prostředky do výzkumu a vývoje speciálních konstrukčních řešení, mechanismů a strategií ke snížení emisí hluku venkovních zařízení. Vzhledem k nedostatečné poptávce trhu po tišších zařízeních a nedostatku vnitrostátních pobídek směrnice byla a stále je hlavní hybnou silou při snižování hluku u tohoto typu zařízení.

Fungování směrnice však ovlivnila řada zásadních aspektů, které mohou vést k možnému přijetí zmocnění k přijímání aktů v přenesené pravomoci, které směrnice předpokládá, nebo k potřebě případné revize. To se týká nedostatečného přizpůsobení klíčových prvků směrnice technickému pokroku, a to zejména:

- oblasti působnosti a především seznamů venkovních zařízení, na které se směrnice vztahuje, a jejich vymezení, jakož i rozsahu požadavků pro každý typ zařízení (zda se na zařízení vztahují nejvyšší přípustné hodnoty hluku nebo pouze povinnost uvádět hladiny hluku),
- nejvyšších přípustných hodnot hluku pro konkrétní typy venkovních zařízení, a to na základě dostupných informací o jejich technické a ekonomické proveditelnosti v rámci celkového cíle v podobě stálého snižování emisí hluku u jejich zdroje,
- stávajících zkušebních postupů a metod měření pro většinu zařízení, na něž se směrnice vztahuje, které nezohledňují technologický vývoj a bylo by je třeba revidovat. Podle čl. 18 písm. a) směrnice o hluku ve venkovním prostoru (ve znění nařízení 2019/1243) je Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 18b, kterým se mění příloha III, za účelem přizpůsobení metod měření hluku šířeného vzduchem technickému pokroku, přičemž tyto metody se používají ke stanovení hladin akustického výkonu zařízení, na něž se směrnice vztahuje. Komise dosud nevyužila svého práva změnit přílohu III a je nutné přizpůsobit se technologickému vývoji[11],
- příslušných postupů posuzování shody, jejich přizpůsobení možným změnám oblasti působnosti a nejvyšších přípustných hodnot hluku, rovněž při zvážení relevantnosti a dopadu různých řešení založených na ‚sebehodnocení' (postupy založené na vnitřní kontrole) a zásahu „třetí strany" (postupy vyžadující účast oznámeného subjektu), jakož i vztahu ke stále přetrvávajícím nedostatkům v oblasti dozoru nad trhem,
- povinnosti shromažďovat údaje o hluku a s tím souvisejícího nástroje, který slouží k plnění této povinnosti, s ohledem na problémy vyplývající z provozu a účinnosti databáze „Aplikace NOISE", a
- uvedení do souladu s novým právním rámcem, s příslušnými ustanoveními rozhodnutí č. 768/2008/ES o hospodářských subjektech, dozoru nad trhem, oznámených subjektech, posuzování shody atd.

Nedostatečný dozor nad trhem je také dalším faktorem, který nepříznivě ovlivňuje účinnost směrnice z hlediska dosažení jejích hlavních cílů, zejména v oblasti právního a technického souladu výrobků uváděných na trh EU a konkurenceschopnosti hospodářských subjektů v EU.

S ohledem na poslední zmíněnou obavu Komise zintenzivní své úsilí o koordinaci za pomoci různých odvětvových pracovních skupin (výboru a expertní skupiny) na podporu fungování směrnice, a to s cílem zajistit dohodnuté a harmonizované přístupy při zavádění a prosazování právních předpisů a poskytnout zúčastněným stranám náležité pokyny. Komise bude nadále pečlivě sledovat prosazování směrnice ve všech členských státech a činnosti odvětvové skupiny pro správní spolupráci, přičemž bude rovněž navrhovat a podporovat koordinované činnosti v rámci spolupráce příslušných orgánů dozoru nad trhem. Komise rovněž konstatuje,

11Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1243 ze dne 20. června 2019, kterým se řada právních aktů stanovujících použití regulativního postupu s kontrolou přizpůsobuje článkům 290 a 291 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. L 198, 25.7.2019, s. 241)

že nedávno vydané nařízení (EU) 2019/1020 o dozoru nad trhem a souladu výrobků s právními předpisy[12] má mimo jiné posílit kontroly prováděné vnitrostátními orgány a celníky s cílem zamezit uvádění nebezpečných výrobků na trh Unie.

[12] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1020 ze dne 20. června 2019 o dozoru nad trhem a souladu výrobků s předpisy a o změně směrnice 2004/42/ES a nařízení (ES) č. 765/2008 a (EU) č. 305/2011 (Úř. věst. L 169, 25.6.2019, s. 1).